

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: npor. Ing. L. W.**, zastoupen JUDr. Josefem Zubkem, advokátem, se sídlem 1. máje 398, Třinec, proti **žalované: Policie České republiky, Správa Severomoravského kraje**, se sídlem 30. dubna 24, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2004, č. j. 22 Ca 453/2003 - 17,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobou podanou ke krajskému soudu se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2003, č. 56, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí velitele Služby kriminální policie a vyšetřování Policie ČR, Správy Severomoravského kraje, ve věci kázeňského přestupku.

Krajský soud v Ostravě usnesením blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku řízení o žalobě zastavil a své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel nezaplatil poplatek za správní žalobu ani ve lhůtě soudem k tomu stanovené, přestože byl k tomuto vyzván a rovněž poučen o možných následcích nezaplacení. Soud zároveň konstatoval, že výzva k zaplacení soudního poplatku byla stěžovateli doručena dne 2. 2. 2004 v souladu s § 46 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, a § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Lhůta k zaplacení poplatku tak stěžovateli uplynula dnem 12. 2. 2004.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, kterou odůvodnil tím, že žádná výzva k zaplacení soudního poplatku mu doručena nebyla a ani nebyl nikým vyrozuměn o tom, že by někde měla být uložena zásilka obsahující tuto výzvu. Konstatoval, že určitě nebyla splněna žádná z podmínek fikce doručení. Vzhledem k tomu, že soudní poplatek již zaplatil, navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud se napadeným usnesením krajského soudu zabíral v rozsahu a z důvodů v kasační stížnosti uvedených, jak mu přikazuje § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. e) lze podat kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu zjistil, že výzva k zaplacení soudního poplatku byla stěžovateli zaslána na jím udanou adresu, ale protože zde nebyl zastižen a měl sjednanou službu „Změna ukládací pošty“, byla písemnost uložena na poště v Č. T., kde si ji stěžovatel v úložní době nevyzvedl. Zároveň byla výzva k zaplacení soudního poplatku zaslána zástupci stěžovatele, který ji převzal dne 30. 1. 2004.

Povinnost zaplatit soudní poplatek plyne z procesního postavení účastníka řízení, který činí úkon poplatku podléhající. Zaplacení soudního poplatku ovšem není úkonem, který má osobně vykonat účastník řízení; je-li účastník řízení zastoupen, výzva k zaplacení soudního poplatku se proto doručuje podle § 42 odst. 2 s. ř. s. pouze jeho zástupci (srov. rozsudek publikovaný pod č. 726/2005 Sb. NSS, obdobně např. II. ÚS 671/02). Proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí pochybil, pokud vycházel z doručení stěžovateli. V daném případě je totiž rozhodnou skutečností, že soudní poplatek nebyl zaplacen ani ve lhůtě deseti dnů od doručení výzvy zástupci stěžovatele, ke kterému nesporně došlo dne 30. 1. 2004. Uvedené pochybení krajského soudu však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

K dodatečnému zaplacení soudního poplatku došlo až po právní moci usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku, takže toto dodatečné zaplacení nemohlo vést ke zrušení usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (§ 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů).

Podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Krajský soud proto nepochybil a nedopustil se nezákonnosti, když podle tohoto ustanovení postupoval a řízení zastavil.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy z výše uvedených důvodů nezbylo, než kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaná, která měla úspěch ve věci, žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné jí vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalované právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu